

И Слънчо намушкалъ вѣтъра въ пещерята. После я запушилъ съ голѣмия камъкъ и зазидалъ всички дупчици, че вѣгърътъ може и презъ иглени уши да се промъкне.

Минали много дни и нощи. Грѣе Слънчо отъ високо и всичко вижда, ама не е тъй весело по земята.

Спрѣлъ се надъ върха.

— Защо си се намръщилъ?

— Облацитѣ се спрѣли надъ мене. Не мога да прогледна.

Слънчо надникналъ надъ долината. Тя му рекла:

— Слѣзли облацитѣ при мене, не мърдатъ. Цвѣтята не цвѣтятъ. Като срещнешъ вѣтъра, прати го да ги изпѣди.

И гората се обадила:

— Слънчо, чакай, погледни ме. Дърветата ми изгниха. Нищо не вирѣе въ тъмнина. А птичкитѣ съвсемъ занемѣха. Махни тия облаци надъ мене.

Плѣзналъ се Слънчо надъ морето. Рекълъ му:

— Знаешъ ли, какво думатъ по земята?

— Знамъ. Пусни вѣтъра! И безъ него не може.

Слънчо отишълъ въ планината и раззидалъ пещерята. Вѣгърътъ се измъкналъ покрай него и му се присмѣлъ:

— Видѣ ли! И безъ мене не може!... Пъкъ като свирналъ — ф-и-ю-ю!... облаче не останало по небето.

Вѣра Бояджиева

ДРАГО МИ Е...

Драго ми е на морава
Да поседна,
Я корито да възседна
И на конь да го направя.

Драго ми е и въ колата,
И на прага;
Нѣй-обичамъ, майко драга,
Да ти седна на полата.

В. Ив. Стояновъ

